

Sbírka soudních rozhodnutí

Věc C-625/19 PPU

XD

(žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná rechtbank Amsterdam)

Rozsudek Soudního dvora (prvního senátu) ze dne 12. prosince 2019

„Řízení o předběžné otázce – Naléhavé řízení o předběžné otázce – Policejní a soudní spolupráce v trestních věcech – Evropský zatýkací rozkaz – Rámcové rozhodnutí 2002/584/SVV – Článek 6 odst. 1 – Pojem ‚vystavující justiční orgán‘ – Kritéria – Evropský zatýkací rozkaz vydaný státním zastupitelstvím členského státu za účelem trestního stíhání“

1. *Policejní spolupráce – Soudní spolupráce v trestních věcech – Rámcové rozhodnutí o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy – Pojem ‚vystavující justiční orgán‘ ve smyslu čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí – Orgány členského státu účastníci se výkonu trestního soudnictví tohoto členského státu, které nejsou soudy – Zahrnutí – Kvalifikace, která nezávisí na existenci soudního přezkumu rozhodnutí o vydání evropského zatýkacího rozkazu*
(Rámcové rozhodnutí Rady 2002/584, ve znění rámcového rozhodnutí 2009/299, čl. 6 odst. 1)

(viz bod 30)

2. *Policejní spolupráce – Soudní spolupráce v trestních věcech – Rámcové rozhodnutí o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy – Vydání evropského zatýkacího rozkazu za účelem trestního stíhání – Pravomoc přiznaná orgánu členského státu účastnícímu se výkonu trestního soudnictví tohoto členského státu, který není soudem – Splnění požadavků na účinnou soudní ochranu – Povinnost stanovit soudní přezkum podmínek pro vydání evropského zatýkacího rozkazu – Rozsah*
(Rámcové rozhodnutí Rady 2002/584, ve znění rámcového rozhodnutí 2009/299)

(viz body 38-45, 52, 53, 56 a výrok)

Shrnutí

Soudní dvůr má za to, že francouzské, švédské a belgické státní zastupitelství splňují požadavky vyžadované k vydání evropského zatýkacího rozkazu, a objasňuje rovněž rozsah soudní ochrany, které požívají osoby, kterých se takový rozkaz týká

V rozsudcích Nejvyšší státní zastupitelství Lucemburského velkovévodství a Openbaar Ministerie (Státní zástupci v Lyonu a Tours) (C-566/19 PPU a C-626/19 PPU), Openbaar Ministerie (Státní zastupitelství, Švédsko) (C-625/19 PPU) a Openbaar Ministerie (Královský státní zástupce

v Bruselu) (C-627/19 PPU), vydaných dne 12. prosince 2019 v rámci naléhavého řízení, Soudní dvůr doplnil svou judikaturu z nedávné doby¹ týkající se rámcového rozhodnutí 2002/584 o evropském zatýkacím rozkazu², když poskytl údaje týkající se požadavku nezávislosti „vystavujícího justičního orgánu“ evropského zatýkacího rozkazu a požadavku na účinnou soudní ochranu, která musí být zajištěna osobám, vůči nimž je takový zatýkací rozkaz vydán.

Ve věcech v původních řízeních byly evropské zatýkací rozkazy vydány francouzským státním zastupitelstvím (věci C-566/19 PPU a C-626/19 PPU), švédským státním zastupitelstvím (věc C-625/19 PPU) a belgickým státním zastupitelstvím (věc C-627/19 PPU), a to za účelem trestních stíhání v prvních třech věcech a výkonu trestu v poslední věci. Vystala otázka jejich výkonu, který závisí zejména na tom, zda tato příslušná státní zastupitelství mají postavení „vystavujícího justičního orgánu“.

Soudní dvůr nejprve přezkoumal, zda mu postavení francouzského státního zastupitelství přiznává dostatečnou záruku nezávislosti k tomu, aby vydal evropské zatýkací rozkazy a rozhodl, že tomu tak je.

Než k tomuto závěru Soudní dvůr dospěl, nejprve připomněl, že pojem „vystavující justiční orgán“ může zahrnovat orgány členského státu, které se účastní, aniž jsou soudci nebo soudy, výkonu trestního soudnictví a jednají nezávisle. Posledně uvedená podmínka předpokládá existenci statutárních a organizačních pravidel, jež mohou zajistit, aby dotčené orgány nebyly při vydávání evropského zatýkacího rozkazu vystaveny jakémukoli riziku, že by podléhaly individuálním příkazům nebo pokynům ze strany výkonné moci.

Pokud jde o francouzské státní zástupce, podle Soudního dvora předložené skutečnosti postačují k prokázání toho, že mají pravomoc posuzovat nezávisle, zejména ve vztahu k výkonné moci, nezbytnost a přiměřenost vydání evropského zatýkacího rozkazu a vykonávají tuto pravomoc objektivně s přihlédnutím ke všem důkazům svědčícím ve prospěch i v neprospěch. Jejich nezávislost není zpochybněna skutečností, že jsou veřejnými žalobci, skutečností, že jim ministr spravedlnosti může udělovat obecné pokyny v rámci trestněprávní politiky, ani skutečností, že podléhají vedení a dohledu ze strany svých nadřízených, kteří jsou sami státními zástupci, a jsou tedy povinni dodržovat pokyny těchto svých nadřízených.

Dále Soudní dvůr upřesnil požadavek stanovený ve své judikatuře z nedávné doby, podle níž musí být možné podat proti rozhodnutí o vydání evropského zatýkacího rozkazu, je-li přijato orgánem, který se účastní výkonu spravedlnosti, aniž je soudem, ve vystavujícím členském státě soudní žalobu, která plně splňuje požadavky na účinnou soudní ochranu.

Zaprvé Soudní dvůr zdůraznil, že existence takové soudní žaloby nepředstavuje podmínku k tomu, aby byl orgán považován za vystavující justiční orgán.

Zadruhé Soudní dvůr uvedl, že je na členských státech zajistit, aby jejich právní řády účinně zaručily úroveň soudní ochrany požadovanou prostřednictvím procesních pravidel, která budou používat, a která se mohou v jednotlivých systémech lišit. Zavedení práva na samostatnou žalobu proti rozhodnutí o vydání evropského zatýkacího rozkazu přitom představuje pouze možnost.

¹ – Viz zejména rozsudky ze dne 27. května 2019, OG a PI (Státní zastupitelství v Lübecku a Cvikově) (C-508/18 a C-82/19 PPU, EU:C:2019:456), ze dne 27. května 2019, PF (Nejvyšší státní zástupce Litvy) (C-509/18, EU:C:2019:457), jakož i ze dne 9. října 2019, NJ (Státní zastupitelství ve Vídni) (C-489/19 PPU, EU:C:2019:849).

² – Rámcové rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy (Úř. věst. 2002, L 190, s. 1), ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009 (Úř. věst. 2009, L 81, s. 24).

Soudní dvůr tak rozhodl, že požadavky související s účinnou soudní ochranou, které musí požívat osoba, vůči níž je vydán evropský zatýkací rozkaz vydaný jiným orgánem, než je soud, za účelem trestního stíhání, jsou splněny, pokud jsou podmínky pro vydání tohoto rozkazu, a zejména jeho přiměřenost, předmětem soudního přezkumu ve vystavujícím členském státě.

V daných věcech francouzský a švédský systém tyto požadavky splňuje, neboť vnitrostátní procesní pravidla umožňují konstatovat, že přiměřenost rozhodnutí státního zastupitelství o vydání evropského zatýkacího rozkazu může být předmětem předchozího soudního přezkumu či přezkumu, který probíhá téměř současně s vydáním tohoto rozhodnutí, ale i pozdějšího soudního přezkumu. Takové posouzení uskutečňované předem konkrétně provádí zejména soud, který přijímá vnitrostátní rozhodnutí, na kterém může být následně založen evropský zatýkací rozkaz.

V případě, že byl evropský zatýkací rozkaz vydán státním zastupitelstvím nikoli za účelem trestního stíhání, ale za účelem výkonu trestu odnětí svobody uloženého pravomocným odsuzujícím rozsudkem, měl Soudní dvůr za to, že požadavky vyplývající z účinné soudní ochrany rovněž nevyžadují, aby byla stanovena samostatná žaloba proti rozhodnutí státního zastupitelství. Belgický systém, který takovou žalobu nestanoví, tyto požadavky tedy rovněž splňuje. V tomto ohledu Soudní dvůr zdůraznil, že je-li cílem evropského zatýkacího rozkazu výkon trestu, je soudní přezkum proveden na základě vykonatelného rozsudku, na němž je tento zatýkací rozkaz založen. Vykonávající justiční orgán totiž může předpokládat, že rozhodnutí o vydání takového zatýkacího rozkazu bylo přijato v rámci soudního řízení, v němž vyžádaná osoba požívala záruk, co se týče ochrany jejích základních práv. Kromě toho přiměřenost tohoto zatýkacího rozkazu vyplývá rovněž z uloženého trestu nebo ochranného opatření, neboť rámcové rozhodnutí o evropském zatýkacím rozkazu stanoví, že musí spočívat v trestu nebo ochranném opatření v délce nejméně čtyř měsíců.